

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Кърджали, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, П. СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Кирил М. Димов

Невена К. Калинова

при участието на секретаря Пенка Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Невена К. Калинова Въззивно гражданско дело № 20235100500240 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение N 111 от 21.03.2023 г. по гр.д. N 838/2022 г. по описа на РС – Кърджали е признато за установено по отношение на С. З. С. от гр.К., че дължи на кредитора „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.***, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, заплащане на следните суми: сумата 83.33 лв. – главница, представляваща непогасена сума по индивидуален договор за потребителски кредит ***** от дата 02.09.2021г. – 1 вноски /четвърта/ за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г., както и сумата от 57.30 лв.– лихва за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 21.01.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена по ч.гр.д. N 67/2022г. по описа на КРС заповед N 19/21.01.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, като С. З. С. е осъден да заплати на „И.С.К“ *** направените по делото разноски от 25 лв. държавна такса и 400 лв. адвокатско възнаграждение, както и разноските в заповедното производство от 25 лв. държавна такса и 400 лв. адвокатско възнаграждение. С определение N 810/18.07.2023г. на основание чл.248, ал.1 от ГПК решението е

изменено в частта за разноси в заповедното производство по ч.гр.д. N 67/2022г., като адвокатското възнаграждение на ищеца е намалено от 400 лв. на 300 лв., като определението не е обжалвано от страните.

Недоволен от така постановеното решение е останал ответникът по исковете С. З. С., който чрез представител по пълномощие адв.М. Л. Л., с въззивна жалба вх. N 3405/13.04.2023 г. по входящия регистър на РС – Кърджали, подадена по електронен път и подписана с КЕП на 12.04.2023г., го обжалва като неправилно в частта, с която предявените по чл.422, ал.1 от ГПК установителни искове за парични вземания за главница и лихва по индивидуален договор за потребителски кредит са уважени, с искане в обжалваната част решението да се отмени и на въззивника да се присъдят направените в заповедното производство и в настоящото въззивно производство разноси. Оплакванията на жалбоподателя са следните: за недопустимост на иска по арг. от чл.57, ал.2 от КРБ поради това, че ищецът „И.С.К“ *** завел още три отделни съдебни заповедни производства за вземания за отделни вноски по същия договор, по всяко от което претендира заплащане на съдебни разноси, в т.ч. адвокатски хонорар от 400 лв., с което цели увреждане на интересите на длъжника, и в която връзка първоинстанционният съд не извършил исканата служебна проверка, за да констатира както други съдилища, че посредством законоустановени средства се цели постигане на противоположен резултат и неоснователно обогатяване на заявителя, с калкулиране в тежест на длъжника на неимоверно високи по размер разноси в рамките на заповедното производство, а впоследствие и в изпълнителното производство/определение N 20 от 14.01.2022г. по гр.д. N 4 на ОС-Шумен/; за неоснователност на иска поради липса на постигнато съгласие за сключване на договора, установено от липса на подписи на страните в него, в стандартния европейски формуляр, заявка и общи условия на хартиен носител, като с оглед посочения в общите условия неприсъствен начин на възникване на правоотношението не е установено да са изпълнени изискванията на чл.13, ал.1 от ЗЕДЕП/сега ЗЕДЕУУ/ в редакция към сключване на договора/, при липса на съгласие на страните да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, както и да са изпълнени изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПФУР за предоставяне на цялата информация за всички условия на договора; за неоснователност на иска поради нищожност на договора като нарушаващ чл.11, ал.2 от ЗПК-неподписани общи условия, чл.11, ал.1, т.6 от ЗПК – непосочен срок на договора за кредит, като погасителният план на вноски не следва да се тълкува като срок на договора, чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК - не са взети предвид всички допускания и компоненти, включени в годишния процент на разходите, в частност не е посочен методът на изчисляване на посочения като цифрова величина ГПР; чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК – не е посочена информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за

целите на погасяването; чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК - не съдържа посочената в разпоредбата информация. Наред с това, уговореният годишен лихвен процент от 37.87 % и ГПР от 45.19 % са в противоречие с добрите нрави, с извод, че при недействителен потребителски кредит на връщане съгласно чл.22, вр. чл.23 от ЗПК подлежи само чистата стойност на кредита.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия „И.С.К“ *** гр.С., чрез представител по пълномощие, с който жалбата се оспорва като неоснователна, с искане обжалваното решение да се потвърди и да му се присъдят направените в настоящото въззивно производство разноски.

В съдебно заседание въззивникът С. З. С. не се явява и не се представлява, поддържа въззивната жалба по съображенията, изложени в същата със становище на представител по пълномощие, с приложен списък на разноски.

В съдебно заседание въззиваемият „И.С.К“ *** гр.С. не се представлява, поддържа оспорването на въззивната жалба по съображенията, изложени в отговора по нея, със становище на представител по пълномощие, с приложен списък на разноски, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, уговорено от въззивника.

Въззивният съд, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл. 269 ГПК, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от лице, имащо интерес от обжалването и като допустима следва да се разгледа по същество.

При извършената служебна проверка на обжалваното решение, въззивният съд констатира, че същото е валидно и допустимо.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба, подадена от ищеца „И.С.К“ *** с ЕИК *****, гр.С., с която срещу ответника С. З. С. от гр.К. са предявени обективно кумулативно съединени установителни искове по чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК за парични вземания за главница от 83.33 лв., представляваща четвърта падежирала на 01.01.2022г. вноски и за договорна лихва от 57.30 лв. за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г., произтичащи от неизпълнение на договор за потребителски кредит * * * * * от дата 02.09.2021г., ведно със законна лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена в полза на кредитора „И.С.К“ *** Заповед N 19 от 21.01.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч. гр. д. N 67/2022 г. по описа на РС-Кърджали, възразена от длъжника С. З. С. в срока по чл.414, ал.2 от ГПК. С посочената заповед на длъжника е разпоредено да заплати на кредитора и разноските в заповедното производство от 25 лв. държавна такса и 400 лв. адвокатско възнаграждение.

С отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК ответникът С. З. С., чрез

представител по пълномощие, е оспорил исковете по съображения, изложени и във въззивната жалба.

Оплакването за недопустимост на предявените искове при упражняване на правото на иск при злоупотреба в противоречие с чл.57, ал.2 от КРБ е неоснователно. Образуването на отделни съдебни производства при твърдения за неудовлетворени притезания не е ограничено от закона, в т.ч. и ако всяко от тях води до генериране на разноси, тъй като предмет на спора е потвърждаването или отричането на спорното право, а разноските по делото са последица от неговия изход.

Установява се от доказателствата, събрани от първоинстанционния съд, че между „И.С.К” *** като кредитор и С. З. С. като кредитополучател е сключен Индивидуален договор за потребителски кредит ** * **** от дата 02.09.2021г., за кредит от сумата 3 000 лв., със срок на кредита 36 месеца, при месечна погасителна вноска от 383.33 лв., при фиксиран годишен лихвен процент от 37.87 % и ГПР от 45.19 %, с общ размер на всички плащания 13 800 лв., в т. ч. с включена такса експресно разглеждане, с приложен погасителен план, с посочени пореден номер на вноски и падежни дати, общо 36 на брой, размер на вноската от, от която за главница 83.33 лв., лихва 57.30 лв. и такса за експресно разглеждане 242.70 лв./каквато не се претендира и не е предмет на делото/, платими по банков път от кредитополучателя С. по посочени банкови сметки на кредитора „И.С.К” ***. В договора се съдържа изрично изявление на кредитополучателя, че предварително му е предоставен СЕС чрез средство за комуникация от разстояние, посочващ индивидуалните условия и цялата необходима преддоговорна информация за желаните кредит, както и предварително е запознат със съдържанието на документа и го разбира, така че да може да вземе информирано решение за сключване на индивидуалния договор за кредит, като е съгласен и приема предоставените му общи условия, които заедно с договора, заявлението с искане за потребителски кредит и дадени с изрчини декларации съгласия за обработване и съхранение на лични данни, представляват единно споразумение, договорът по което се сключва във формата на електронен документ при спазване на изискванията на ЗПФУР, ЗПУПС, ЗЗД, ЗЕДЕП и ЗПК. Изрично е посочено, че сумата по кредита се усвоява от кредитополучателя по посочената в заявлението с искане за потребителски кредит/профил лична банкова сметка. Договорът съдържа правила за погасяването му и за предсрочна изискуемост, като в края на текста му се съдържа запис от името на кредитополучателя, че договорът е подписан с обикновен електронен подпис на 02.09.2021г. 08:36:19 от С. З. С. посредством SMS персонален идентификационен код за потвърждение *****, получен на номер *****, който има сила на саморъчен подпис в отношенията му с И.С.К ***, съгласно чл.13, ал.4, вр. с ал.1 от ЗЕДЕП. В тази връзка, с оглед оспорванията на ответника с отговора на исквата молба за постигнато съгласие за сключване на договора и за придаване стойността на саморъчен подпис на

обикновения електронен подпис, от ищеца е представено досието по сключения договор, съдържащо заявка за кредит и за потребител с всички лични данни, в т.ч. и електронни, удостоверяващи профила му в уеб-сайта на кредитора, посредством който се сключва договора чрез средства за комуникация от разстояние, с удостоверяване на предоставените документи и данни, а именно декларация за обработване и съхраняване на лични данни за целите на сключване и изпълнение на договор за кредит; декларация за обработване и съхранение на лични данни за целите на директния маркетинг, стандартен европейски формуляр, декларация по чл.42, ал.2, т.2 от ЗМИП и индивидуален договор за потребителски кредит, ведно с данните за сметката на кредитополучателя и дебитната карта към тази сметка, по която е усвоен кредита от 3 000 лв., наред с което към исковата молба е представено преводно нареждане по същата сметка, от кредитора към кредитополучателя, с дата 02.09.2021г., на сумата по кредита.

При това, следва да се приеме, че страните по делото са желали да сключат договор за кредит от разстояние при условията на ЗПФУР. Легалната дефиниция на този вид договори се съдържа в разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗПФУР, съгласно която договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора, страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Дефиниция на понятието "финансова услуга" се съдържа в § 1, т.1 от ДР на ЗПФУР – това е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и предоставяне на платежни услуги, а на "средство за комуникация от разстояние" – в § 1, т.2 от ДР на ЗПФУР и това е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. Разпоредбата на чл.18, ал.1 от ЗПФУР задължава доставчика да доказва, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя; спазил е сроковете по чл. 12, ал. 1 или 2 и е получил съгласието на потребителя за сключването на договора. За доказване на електронни изявления се прилага Законът за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като изявленията, направени чрез електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях –чл.18, ал.2 и ал.3 от ЗПФУР. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен усъвършенстван или квалифициран електронен подпис/чл.13, ал.2 и 3 от ЗЕДЕУУ/, но също така допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен/чл.13, ал.4 от

ЗЕДЕУУ/. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл.184, ал.1, изр.1 от ГПК той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната. В случая договорът е подписан с обикновен електронен подпис, на който страните са се съгласили да придадат стойността на саморъчен, като е установено, че посоченият в него кредитор е превел по банковата сметка на посочения в него кредитополучател сумата от 3 000 лв. на 02.09.2021 г., без доказателства претендираната четвърта вноска да е върната от последния.

Основателни са възраженията на жалбоподателя за недействителност на договора за потребителски кредит, когато е налице задължение за връщане на чистата стойност кредита съгласно чл.23 от ЗПК, по следните съображения:

Макар да са спазени изискванията на чл.13, ал.4 от ЗДЕУУ за надлежн подписване на договора, на чл.10, ал.1 от ЗПФУР за предоставяне на цялата информация за всички условия на договора; на чл.11, ал.2 от ЗПК за подписване на общите условия към договора и на чл.11, ал.1, т.6 от ЗПК за посочване на срока на договора за кредит, сключеният между страните договор за потребителски кредит е нищожен поради противоречие с добрите нрави – чл.26, ал.1, предл.3-то от ЗЗД. Договореният годишен лихвен процент е фиксиран, когато не са приложими правилата на чл.11 т.9 и т.9а от ЗПК, но размерът му от 37.87 % не отразява действителното съотношение на главницата по договора за потребителски кредит и договореното възнаграждение за дадената в заем парична сума. Така, при отпуснат кредит в размер на 3000 лв. и общо дължима сума по кредита от 5 062.80 лв., включваща договорната лихва от 2 062.80 лв., съотношението между дължимата договорна лихва и главницата по кредита е $68.76 \% / 2\ 062.80 \text{ дог. лихва} / 3000 \text{ лв. главница} = 0.6876 \times 100\% = 68.76 \%$. Тази сума заедно включената в месечните погасителни вноски такса за експресно разглеждане от 8 737.20 лв., възлиза на 13 800 лв., като съотношението между договорната лихва и оскъпяващата я такса за експресно разглеждане към главницата е $360 \% / 10\ 800 / 3000 = 3.6 \times 100\% = 360\%$. Такъв размер на договорната лихва, още повече на оскъпяващата я такса за експресно разглеждане, без съмнение противоречи на добрите нрави, тъй като води до несъразмерност на насрещните престации по договора и като краен резултат е налице неоснователно обогатяване на едната от страните по договора. В чл. 10а, ал.2 от ЗПК изрично е регламентирана забраната да се изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, а включената в погасителния план такса експресно разглеждане представлява именно услуга във връзка с усвояването на кредита. Поради това не може да се приеме, че за същата може да е в размер, превишаващ размера на кредита и възнаграждението по кредита/договорената възнаградителна лихва/, при което уговарянето й цели заобикаляне на разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК. Кумулирането й наред с

погасителните вноски по паричния заем, води до „скрито“ оскъпяване на кредита, защото посоченият размер на разходите по кредита за потребителя като ГПР от 45.19 % нараства допълнително и обогатява неоснователно кредитора като въвежда допълнителен източник на доход на икономически по-силната страна, извън посочените ГЛП и ГПР.

Налице е също нарушение на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, който предвижда, че договорът за потребителски кредит съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение N 1 начин. В договора и приложенията към него не е изпълнено посоченото изискване и само формално е посочена общата дължима сума, при което на основание чл.22 от ЗПК договорът е недействителен. Налице е недобросъвестно определяне на ГПР по договора за кредит, тъй като при определяне на същия не е взето предвид дължимата такса за експресно разглеждане, с месечна дължима вноска от 242.70 лв., която на практика представлява допълнително възнаграждение на кредитора по договора за потребителски кредит, за услуга на потребителя, която не съдържа еквивалентна насрещна престация.

Ето защо, договорът за потребителски кредит е недействителен, поради което и на основание чл.23 от ЗПК потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не дължи договорна лихва или други разходи по кредита. Затова в случая въззивникът дължи единствено падежиралата и непогасена главница по процесната четвърта вноска по договора в размер на 83.33 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, до който размер е основателен предявеният иск за установяване съществуването на главница по договора за кредит, а обжалваното решение в тази му част и до размера на 83.33 лв., макар по различни от изложените в него съображения, е правилно и като такова следва да се потвърди. Искът за установяване съществуването на вземане от 57.30 лв., представляващо непогасена договорна лихва по процесната четвърта вноска по договора, е неоснователен поради недействителност на договора за кредит, поради което и подлежи на отхвърляне, а обжалваното решение, с което този иск е уважен, е неправилно и като такова следва да се отмени.

При този изход на делото, в приложение на чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК в тежест на въззиваемия и ищец в първоинстанционното производство са разностите на въззивника и ответник в първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от жалбата/респ. отхвърлената част от иска съответно за настоящата въззивна инстанция, както и за първоинстанционното и заповедното производство, и обратно в тежест на въззивника и ответник в първоинстанционното производство са разностите на

въззиваемия и ищец в първоинстанционното производство, съразмерно на отхвърлената част от жалбата/респ. уважената част от иска съответно за настоящата въззивна инстанция, както и за първоинстанционното и заповедното производство.

В настоящото производство въззивникът прави разноски от 50 лв. за държавна такса за обжалване, от която има право на 20.37 лв., като същият не прави разноски в първоинстанционното и заповедното производство. Претендират се разноски и от упълномощения от него адвокат М. Л. Л., който осъществява безплатна правна помощ на въззивника при условията на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, в размер на 480 лв. адвокатско възнаграждение по всеки иск, от което има право само на възнаграждение по главния иск, но в размер на 400 лв. за тази инстанция съгласно нормативно предвидения в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба N 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер, с оглед възражението на въззиваемия за прекомерност на уговореното възнаграждение. Същият няма право на разноски за адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ за първата инстанция, предвид, че в тази инстанция въззивникът е представляван от друг адвокат, осъществил безплатна правна помощ. Същият няма право на разноски за осъществена безплатна правна помощ в заповедното производство, в което въпросът за разноските е решен в производството по в.ч.гр.д. N 127/2023г. на ОС-Кърджали. Или въззиваемият следва да се осъди да заплати така посочените разноски на лицата, посочени по-горе.

В настоящото производство въззиваемият прави разноски от 50 лв. довнесена за първоинстанционното производство държавна такса и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, от които има право на 266.65 лв., които въззивникът следва да се осъди да му ги заплати.

В първоинстанционното производство въззиваемият като ищец прави разноски за държавна такса от 25 лв. и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, от които има право на 251.83 лв., при което решението на районния съд относно тези разноски ще следва да се отмени за разликата над сумата 251.83 лв. до сумата от 425 лв. разноски, като в останалата част за разноските до сумата 251.83 лв. се потвърди.

В заповедното производство въззиваемият като заявител прави разноски за държавна такса от 25 лв. и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, от които има право на 251.83 лв., при което решението на районния съд относно тези разноски ще следва да се отмени за разликата над сумата 251.83 лв. до сумата от 325 лв. разноски/300 лв. адвокатско възнаграждение след намаляването му и 25 лв. държавна такса/, като в останалата част за разноските до сумата 251.83 лв. се потвърди.

При тези мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение N 111 от 21.03.2023 г. по гр.д. N 838/2022 г. по описа на РС – Кърджали, изменено с определение N 810/18.07.2023г. по гр.д. N 838/2022 г. по описа на РС – Кърджали, в частта, с която е признато за установено по отношение на С. З. С. с ЕГН *****, от гр.К., ж.к.В., бл.*, вх.*, ет.*, ап.**, че дължи на кредитора „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.**, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, заплащане на сумата от 57.30 лв.– лихва за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г. по индивидуален договор за потребителски кредит ** * **** от дата 02.09.2021г., за която сума е издадена по ч.гр.д. N 67/2022г. по описа на КРС заповед N 19/21.01.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, както и в частта за разноски за първоинстанционното производство за разликата над сумата 251.83 лв. до сумата от 425 лв. и в частта за разноски в заповедното производство за разликата над сумата 251.83 лв. до сумата от 325 лв., вместо което:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.**, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, иск по чл.422, ал.1 от ГПК за признато за установено по отношение на С. З. С. с ЕГН *****, от гр.К.и, ж.к.В., бл.*, вх.*, ет.*, ап.**, че дължи на кредитора „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.**, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, заплащане на сумата от 57.30 лв.– лихва за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г. по индивидуален договор за потребителски кредит ** * **** от дата 02.09.2021г., за която сума е издадена по ч.гр.д. N 67/2022г. по описа на КРС заповед N 19/21.01.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение N 111 от 21.03.2023 г. по гр.д. N 838/2022 г. по описа на РС – Кърджали, изменено с определение N 810/18.07.2023г. по гр.д. N 838/2022 г. по описа на РС – Кърджали, в останалата му част, с която е признато за установено по отношение на С. З. С. с ЕГН *****, от гр.К., ж.к.В., бл.*, вх.*, ет.*, ап.**, че дължи на кредитора „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.**, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, заплащане на сумата 83.33 лв. – главница, представляваща непогасена сума по индивидуален договор за потребителски кредит ** * **** от дата 02.09.2021г. – 1 вноска /четвърта/ за периода от 01.01.2022г. до 01.01.2022г., за която е издадена по ч.гр.д. N 67/2022г. по описа на КРС заповед N 19/21.01.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, както и в частта за разноски до сумата 251.83 лв. за първа инстанция и в частта за разноски до сумата 251.83 лв. разноски за заповедното производство/ в полза на „И.С.К“ *** с ЕИК *****/.

ОСЪЖДА „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.**, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, да заплати на С. З. С. с ЕГН *****, от гр.К., ж.к.В., бл.*, вх.*, ет.*, ап.**, сумата 20.37 лв.,

представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

ОСЪЖДА „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.***, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, да заплати на адв.М. Л. Л. с ЕГН *****, от САК, ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността гр.С., ул.Г. N **, ет.*/офис-*/ , сумата 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на С. З. С. с ЕГН ***** във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА С. З. С. с ЕГН *****, от гр.К., ж.к.В., бл.*, вх.*, ет.*, ап.**, да заплати на „И.С.К“ *** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.Л., бл.***, ет.*, офис **, с управител Д.В.Д, тел.: *****, сумата 266.65 лв., представляваща разноски за въззивна инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____